

יוסף בן־גל : הזיותיו של מר X

תנו לי לדבר על אנשים משגזים. תנו לי
לדבר על אנשים משגזים וכואבים תנו
לי לדבר על אוהבים.

שפתים אני עומד כאן על המדרגה שפתים
אני מסכה. היא בבית? היא לא בבית. מדוע
אני מסכה? אני משגע. תנו
לי לדבר על אנשים משגזים. תנו
לי לדבר על קמי-מצט. הבה אדבר
על הכואבים הגדולים.

היא של אחר. לעולם אני משגע מאחר.
שפתים אני מסכה כאן על המדרגה שנים
אני מסכה דרוף על המדרגה הלא-נכונה
ואני מאחר. היא של אחר.

היא ורקה לי פרו. זה ברור. אני משגע
הגזון מפרורים. את הלחם השלם אוכל אחר
אני גזון מפרורים בנים וכואבים. הלחם
משום-מה לא נשלם. רק הכאב לא תם. הוא
סריף ומושף ונמשך כמו הים, הוא גואה
גואה ומתאדה, מתאדה אל תוף
קבר של בקר בהיר, קבר ארור ונהיר, קבר

הקלטרף את ציני בנרים של פרטי אשליות
שהגיעו עם בקר-המחכת. פרטי תונה.

היא באה לי שתאם. כמו מסכת-שיש
נתסה קרוצ אדם.

Femme Fatale צעקו הנרורים בנשם Femme Fatale

צעק הנשם בתוך ציני הנרורים.
והפרור נקשף כל הלילה. הנרנדי הנכבד
שקע אל הלשושים והצביטות. בקקים
נגצו בחוץ אל קשר העננים עד-זוב
נשם-ולצטות קבד. עד זוב
קאב-חקקה קבד אל טוב העצמה.

היא לקחה את הלל. היא לא נתנה מאום.
אני משגע, הנזון מלא כלום. הנרנדי
שקע קבד הששמים נפשו ככות קרירות ומדיחות
Femme Fatale צעקו הנרורים בחוץ Femme Fatale
רתחו הנרונים בשנים, אל טוב העצמה.

ששמים אני מסכה קאן. מדוע? היא איננה בבית.
זה שנים שששקתי כל סדין וכל פר וכל
קתם נקלא וארור. זה סוד הקאב שבפרור.

היא לקחה את הכל, היא לא נתנה מאום.
 משגע, הגזון מלא-כלום, אני
 מסכה, אוהב, אני כואב.
 את הכל ולא-כלום, תמיד ומעולם לא.
 משגע, הגזון מסרורים.
 תנו לי לדבר על אנשים משגעים, תנו לי
 לדבר על אנשים משגעים וכואבים תנו
 לי לדבר על אוהבים.

• •

ואני אומר לך שהאדם אכן-השדה
 ברצות הנרקס ובקצנה ברצות השמש
 מרוב
 בצלות השמש נוהיר בוצצי-טללים ורטיבי-שקטה
 בצבור הרוח תיבש קוקתנו וקשיות אין לנו
 אין לנו
 ואני אומר לך שרצונותינו מדוסי-שוא
 אהבותינו חלי סקמתנו רוס-צנצים וקשיות
 אין לנו
 ואני שואל אותך למה אני גם שמש ושוכב
 מצוב למה אני נושם קאב למה קשיות
 אין לנו